

Любов МИРОНОВА

Роли
и отговорности

Как Бонбончо и приятелите му
направиха купонче

 PPTL

София ♦ 2015

Четиримата приятели си седели и си разговаряли. Чудели се какво да правят и по едно време Отворко предложил:

– Ей, банда, аре да направим купон!

Душко попитал вяло:

– Какво е това купон?

Жожо казал:

– Знаеш к'во е купон: ядене, пиене, танцуване... и си ходим.

Душко не разбирал.

– И защо трябва да го правим този купон?

Жожко рекъл:

– Много е яко, много е яко! Нали ти казах: ядене, пиене, музичка и после... който, откъдето е.

Бонбончо се зачудил.

– А защо се казва купон? Да не би някой да му слага дупки с перфоратор и да го раздава в училищния стол?

Другите деца нещо не разбрали смешката, ама решили, че купон звучи интересно и затова ще си го направят.

Първо започнали да се чудят за мястото. Душко предложил:

– Ами дай да си го правим тука, на поляната.

Отворко не бил съгласен.

– А музиката? Ти ли ще пееш? Нали ти казахме: ядене, пиене, танци, музичка и си ходим.

Душенцето рекъл:

– И що? Аз много хубаво пея. Ще ви пея, стига да искате.

Другите деца се спогледали и казали:

– Не, благодаря, ние искаме една по-такава музичка, нещо по-интересно.

И продължили да се чудят къде да го правят. Решили, че могат да отидат в класната стая. Там имало

ток, щели да разместят чиновете, ставало за танци, било широко. Но после се усетили, че най-вероятно щели да ги накажат, ако направят купон в училище.

И тогава децата погледнали към Душко.

– Душко, айде да направим купона у вас.

Той не бил особено въодушевен.

– И защо у нас?

Отворко веднага имал отговор:

– Ами, щото, нали знаеш: ядене, пиене, танци, музичка... и си ходим. И ние ще си отидем, а ти хем ще си останеш, хем и ще почистиш.

Душко рекъл:

– Хе-хе, че аз не искам такъв купон!

Жожи отбелязал:

– Да, ама все някой трябва да чисти.

Душко не харесвал условието на купона.

– Да, бе, да, ще чистя! Не съм съгласен.

Бонбончо преливал от ентузиазъм.

– Айде, бе, ти ще чистиш, аз пък ще готвя.

Децата го погледнали въпросително.

– Ей, ама ти можеш ли да готвиш?

Както винаги, Бонбончо бил ведър и самоуверен.

– Да, бе, ще ви приготвя сандвичи с кашкавал, кашкавал със сандвич, сирене със сандвич, сандвич със сирене. Все ще го измисля.

Нещата потръгвали.

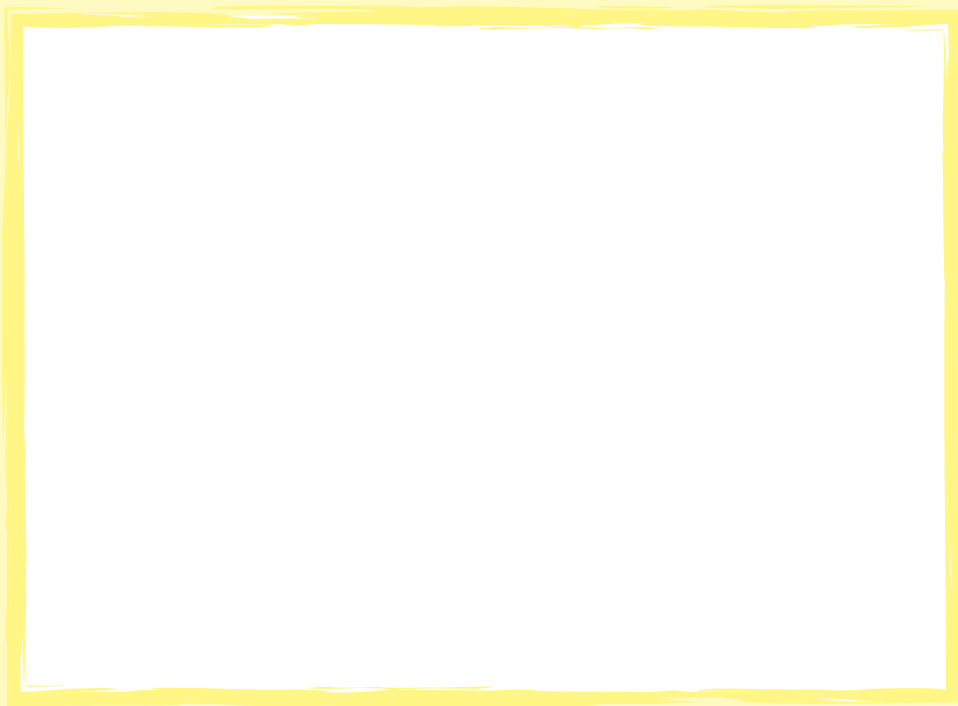
– Добре, ако Душко приеме чистенето, а Бонбончо – готвенето, аз примерно – казал Отворко – ще поема музичката. Няк'ва по-така ще избира, нали, и танците ще ви показвам, разни стъпки, да стане яко.

Жожката мислил, мислил и рекъл:

– Ами добре де, аз к'во да правя? Освен само да дойда и да си седя. Ама то не е честно така!

Отворко предложил:

– Ти, какв'то си бърз, що не станеш екип с

Бонбончо и не напазаруваш? Ще ходиш до магазина и като свършим нещо, ще го донасяш.

Жожката харесал идеята.

– Супер! Бонбончо, давай ми ги на по-малки поръчки, че да имам повече курсове.

Бонбончо бил съгласен.

Събрали се децата, отишли у Душко, а той предупредил:

– Вижте сега, аз съм по чистенето, ама това не значи навсякъде да намажете. Дайте да се разберем къде точно ще е купонът. Не може да е навсякъде из

вкъщи.

Бонбончо имал готов отговор:

– Как къде? В твоята стая, там е най-яко.

Душко кимнал.

– Добре. Ако е в моята стая и има щети, нашите поне няма да ми се карат толкова.

Децата се замислили, че наистина било добре да не цапат в другите стаи, ето защо се настанили в стаята на Душко, всеки според отговорностите си. Отворко пуснал на касетофона етномузика така, че пред кооперацията бързо се насъбрали каруци. Каруцарите, докато преравяли боклука, щастливо си пеели отдолу, а кучетата им пригласяли в ритмите.

Душко бил притеснен.

– Спирай го това тука, че след малко трябва да се прибират нашите, а съседите вече ще са ги пресрещнали по пътя, за да питат какво става у нас.

Отворко казал:

– Чакай! Търся веднага. Не мога да намеря парчетата толкова бързо. Споко!

Душко имал идея.

– Виж, аз още нямам за чистене, затова дай да ти помагам за музиката. Дай някое по-нормално!

През това време Бонбончо имал въпрос.

– Душко, разбирам, че купонът трябва да е в твоята стая, но не мога да готвя в нея. Дай да жертваме и кухнята.

Душко въздъхнал и казал:

– Добре, айде...

Отишъл Бонбончо в кухнята, огледал се, огледал се и си казал:

– Сега, значи, за сандвича със сирене ми трябва хляб и сирене.

Още преди да се обърне, вратата вече се била фраснала и след малко отново се отворила. Жожката се появил запъхтян и попитал:

– А пари?

Децата се спогледали.

– Ами пари... пари... пари...

Мислили, мислили, най-накрая всеки дал по 30 стотинки и казали:

– Ето ти! С тия пари.

Жожката ги гледал и уточнил:

– Може да не съм най-добрият ученик, ама 30 стотинки от четири деца прави лев и 20, а с лев и 20 надали мога да купя много хляб и много сирене.

Бонбончо предложил:

– Виж сега, ти вземи хляба, ние ще си

представяме, че отгоре има сирене.

Дал газ Жожи, върнал се с хляб. Бонбончо нарязал филийките, подредил ги красиво и сложил отгоре листчета: „Аз съм сандвич със сирене“, „Аз съм сандвич с пуешко“, „Аз съм сандвич с руска салата“, „Аз съм сандвич с хайвер“...

Занесъл сандвичите, разпънал покривка. Чудели се какво да правят с водата, щото друго нямало за пиене. Сложили я в малко по-хубави чаши и купонът започнал.

Освен етномузика Отворко успял да намери и

малко класика. Пуснал Моцарт, децата хапвали гол хляб с вода и правели купон. Много било весело!

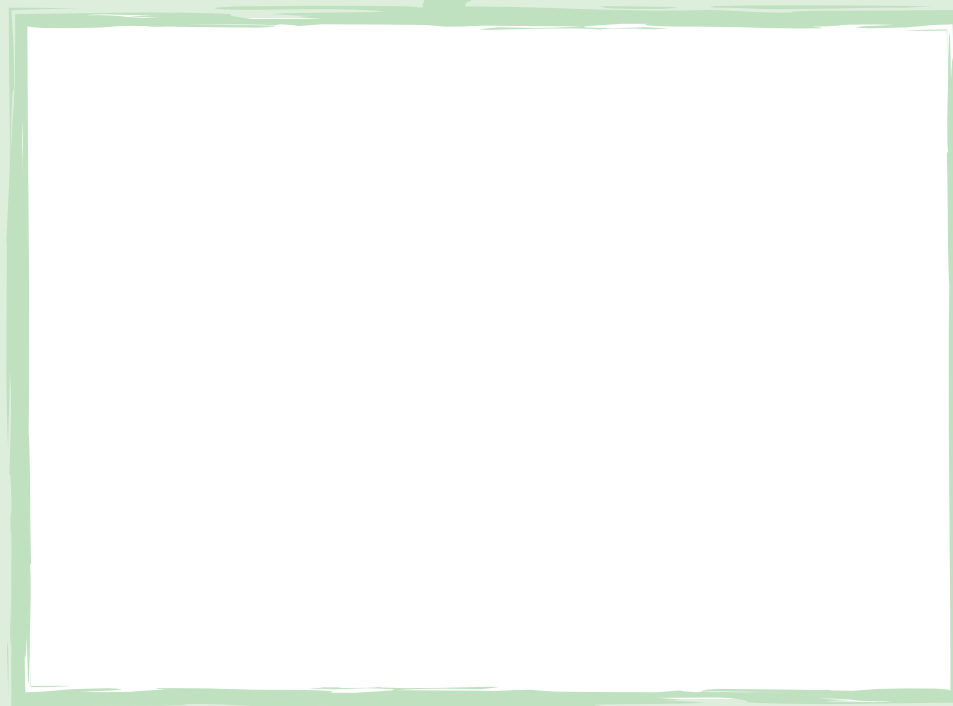
Отворко се заел да им показва танци. На Моцарт взел да рапира: обърнал една шапка назад и започнал да се движи и с лунна походка. Паднал на земята и се завъртял на глава, което смаяло останалите момчета. Най-вероятно и самият Моцарт щял да се зачуди какво било възможно да се прави на неговата музика!

И така, купонът си течал. По едно време обаче телефонът на Жожката звъннал и той казал:

– Банда, купонът рязко трябва да свърши!
Родителите се прибират! Ние не сме се обадили къде сме. Бързо, бързо всеки по домовете!

И децата побягнали към къщите си.

Душко нямал какво много-много да чисти. Разтребил само чиниите и чашите. Първият им купон се получил много добре. Всички участвали. Били щастливи. Станало лесно. Трябвало пак да се направи купон – но този път... по-дълъг. Сигурно било, че скоро ще стане. Съвсем сигурно.

© Любов МИРОНОВА, автор 2015

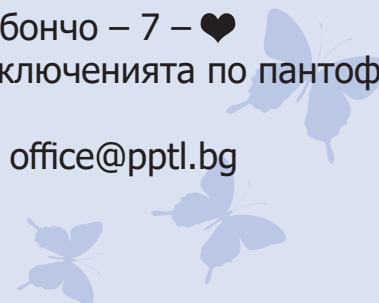
Марин Бодаков, редактор
Ваня Петкова, коректор
Захари Димитров, предпечат

Роли и отговорности

Как Бонбончо и приятелите му
направиха купонче

Поредица – Бонбончо – 7 – ♥
Бонбончо и приключенията по пантофи

© Издава PPTL; office@pptl.bg
София, 2015
Първо издание

„Ако искате децата ви да станат интелигентни, четете им приказки. Ако искате да са по-интелигентни, четете им повече приказки.“

Алберт Айнщайн